

Kések között

Dr. Darkó Zsigmondnak

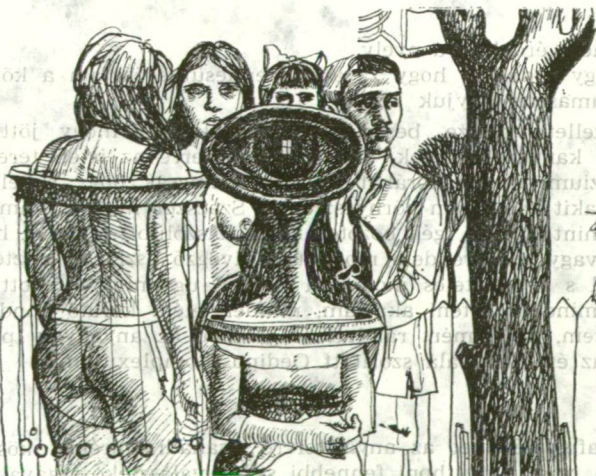
Megtérve valami éteri ködből, szédületből,
nézem, ahogy a tárgyak formát öltenek,
hánytató, kerengő táncuk lelassul:
ez a kongó csend a Semmit ölte meg.

Most késekre révedek vissza. A kölyökkor
csatagos, futó, fuldokló látomásai.
Nincs menekvés tőlük, nincs előlük —
ők a létezés pontos állomásai!

Jaj, mi minden áramlik belénk
a kések kérlelhetetlen útján:
homályló nagy köd, piros remegés
kavarog, zúg lényünk csodakútján,

ó, hányszor hersent belém is penge,
villanva, kéréstlen, megkérdeszten.
Ki- és átmetszett, szerveket farigcsált,
míg azzá lettem, ami lettem.

Talán így készül az ember. Kések
ejtette láthatatlan sebei befornak.
Elül a fájdalom, s a megriasztott
szervek is békülnek maholnap.

ZOLTÁNYI ISTVÁN RAJZA